

[Thisted Knudsen.]

menligninger, må jeg så, ligesom jeg ville gøre i en skoleklasse, hvor jeg skulle undervise — jeg er også pædagog — sige følgende: Hvis ministeren tager en landbrugsejendom med en jordskyld på 100.000 kr. — skriv tallet op — og vi siger, at af disse 100.000 kr. beskattes den del af jorden, hvorpå bygningerne ligger, med 10 pct. på samme måde som jorden, hvor fabrikken ligger og smedjen ligger. Disse 10.000 kr. går ind i kommunens almindelige pulje, og for min skyld kan man beskatte dem frit; på den anden side er der jordarealer repræsenterende 90.000 kr.s grundværdi, hvor der ikke ligger nogen bygninger; men som udnyttes produktionsmæssigt under plov, og man vil, til korn eller roer, og $\frac{2}{3}$ heraf eksporteres og skaber valuta.

Se, hvis ministeren er klar over, at dette er udgangspunktet, så er problemet: er det egentlig rimeligt at beskatte disse to arter af jord præcis på samme måde? Vi mener nej. For det andet erkender jo selv socialdemokrater og indenrigsministeren, at landbrugets skatteevne i dag er af en anden beskaffenhed. Jeg går ud fra, at når man har overtaget amtsskatterne igennem rationaliseringsfonden, så er det ikke for landbrugets blå øjnes skyld, så er det heller ikke for at gøre venstre nogen særlig tjeneste, for nogen kærlighed har jeg aldrig nogen sinde følt; men så er det vel, fordi den bitre nødvendighed har fortalt indenrigsministeren, at dette ganske simpelt er nødvendigt. Det er fornuftigt, og det er logik, hr. minister!

Se, når vi nu siger også det om landbrugsjorden, så kommer igen logikken, så er det, at spørgsmålet ikke kan trækkes ud, men må ind under den samlede skattereform, for vi ved da godt, at når man ændrer jordbeskatningen, opstår der visse kommunale skatteproblemer, det er jo netop derfor, problemet er langt, langt mere kompliceret — det var det eneste, jeg var enig med hr. Niels Westerby om — således at det egentlig hører hjemme sammen med spørgsmålet om en samlet retfærdig, moderne beskatning, der tager hensyn til skatteevne og til de erhvervmæssige interesser.

For det tredje er ejendomsskatterne nu lagt fast for 1966-67, og efter mit skøn vil

de nu være i ro i det store og hele. Hvis dette lovforslag vedtages, frygter jeg for, at de ikke forbliver i ro. Købstadkommunerens ejendomsbeskatning har fundet sit leje, vi har ikke megen interesse i at røre ved det mere, for det betyder lejestigninger, det betyder stort administrativt besvær. Ude i landkommunerne har beskatningen egentlig også fundet sit leje i dette øjeblik; derfor er der skabt ro i en overgangstid, og man kunne egentlig udnytte dette tidsrum til at finde frem til det helt rigtige og skabe en bred samling om en tidssvarende og moderne reform også på dette område. Og jeg ville egentlig ønske — og ministeren fortjener, at han fik sit navn under en sådan reform; så ville hans navn kunne leve, for alt det andet, ministeren har skabt, er jo mere eller mindre glemmt, så søg frem mod noget, som huskes, og som alle egentlig vil erindre — at der her skete noget, der var retfærdigt og rimeligt. Der er en åbenbar chance her.

Der var én ting, jeg bed mærke i, og den var ikke uvæsentlig; ministeren sagde, at når vi nu får kommuneinddelingen, som i mange områder bliver mere overraskende, end man måske tror, så står man over for et problem om at indpasse ejendomsbeskatningen i den nye kommuneinddeling. Jeg tror, dette er rigtigt, og det er igen en af grundene til, at man blot bør forholde sig i ro med hensyn til ejendomsbeskatningen og give sig tid til at nå frem til det helt rigtige.

H. C. Toft: Indenrigsministeren gav, da han svarede ordførerne, udtryk for, at han ikke mente, der var stillet forslag om eller givet retningslinjer for, hvordan man ville afvikle skatten på landbrugsjord. Jeg skal derfor erindre indenrigsministeren om, at det konservative folkeparti ved anden behandling af ejendomsskattelovsforslagene sidste år stillede ændringsforslag, gående ud på en afvikling af skatten på den egentlige landbrugsjord i løbet af en 10-årig periode.

Jeg var selvfølgelig ked af at høre, at ministeren ikke ville medvirke til at afbøde virkningerne af stigende ejendomsskatter til sognekommunerne; navnlig frygter jeg, at der i nye storkommuner vil komme høje grundskyldpromiller, som i særlig grad vil ramme landbrugsejendomme, der ligger dér